

ת"פ 33974/06/21 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד דוד אמויאל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 33974-06-21 מדינת ישראל נ' אמויאל

כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי	בפני
מדינת ישראל	בעניין:
פרקליטות מחוז מרכז	
באמצעות ב"כ עוה"ד נלי מאני	
	נגד
דוד אמויאל	הנאשם:
באמצעות ב"כ עוה"ד ניר זאב	

גזר-דין

"...גר יתום ואלמנה לא תעשוקו..." (ירמיהו, ז' ו').

א. כתב-האישום:

לאחר הליך של הבאת ראיות הורשע הנאשם בכתב-אישום, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

בעת שהנאשם עבד כמנהל אגף בשירות בתי הסוהר בבית הסוהר "גבעון", ובאותה עת שא.א. (אזרחית נגריה שהגיעה לישראל כמבקשת מקלט) הייתה עצורה בו, בתאריך 26.2.19 היא הגיעה אל משרדו של הנאשם כדי לקבל כרטיס חיוג לטלפון, ואז הוא שאל אותה שאלות כלליות באשר לנסיבות הגעתה לישראל, בהמשך הורה לה לעמוד לצד שולחנו במקום נסתר מעיני העוברים ומצלמות האבטחה - היא עשתה כן - ואז שאל אותה הנאשם "האם היא בן או בת", היא השיבה לו שהיא נקבה, לאחר מכן הנאשם לחץ על החזה שלה מעל בגדיה, תוך ששאל אותה האם החזה שלה "אמתי" - היא השיבה לו בחיוב, הנאשם הרים את חולצתה ומישש את חזה עד אשר היא הפסיקה את מעשיו ועזבה את המקום.

באישום השני, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) + (4) (א) 3 + (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

בתאריך 28.2.19 הורה הנאשם לא.א. להגיע אל משרדו, הוא הודיע לה שלא הצליח להשיג עבורה כרטיס חיוג לטלפון. מיד לאחר מכן אמר לה הנאשם, כי שמע מאחרים שהיא מעוניינת לשנות את מינה וכי אחרים תוהים "האם היא בן או בת", היא השיבה לו שהיא נקבה והוסיפה שאינה מעוניינת לשנות את מינה. לאחר מכן, אמר הנאשם לא.א. שתוכיח לו "שהיא בת" ושלצורך כך עליה להוריד את מכנסיה ולחשוף בפניו את איבר מינה - היא סירבה.

באישום השלישי, עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך החודשים מרץ-אוגוסט 2019, ביקש הנאשם מא.א. להעביר רהיט בין החדרים באגף הכלא. היא ביצעה את המוטל עליה, וכאשר נעמדה בסמוך לנאשם הוא תפס אותה מאחור באזור האגן, היא הופתעה, מעדה על הרהיט ונשרטה בסנטר.

באישום הרביעי, ריבוי עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 וריבוי עבירות של הטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) + (4) (א) 3 + (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

במספר מועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, במהלך החודשים מרץ - אוגוסט 2019, הגיעה א.א. למשרדו של הנאשם באגף, בין היתר, כדי לקבל כרטיס טלפון או לנקות את המקום. באותן הזדמנויות, הנאשם חיבק אותה, ניסה לנשק אותה, אך היא הסיטה את ראשה ולא אפשרה לו לעשות כן. בחלק מן המקרים הנאשם תפס באגן שלה ואמר לה שהוא אוהב אותה.

ב. מתחם ענישה:

הצדדים הציעו מתחם ענישה כולל.

המאשימה הציעה לקבוע מתחם ענישה כולל שבין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל ואני מקבל את עמדתה בעניין זה.

התכליות העומדות אחר העבירות שאותן ביצע הנאשם הן ההגנה והשמירה על גופה, שלומה וכבודה של המתלוננת ובפרט כאשר מדובר במתלוננת הנתונה במעצר, במשמורת שב"ס, תחת מרותו של הנאשם.

אפנה אל פסק הדין הבאים אך יש לציין כי יש לאבחן אותם לקולה מן הנסיבות הנדונות במקרנו:

רע"פ 5205/15 **טנוס נגד מדינת ישראל** (9.8.15): הנאשם הורשע בביצוע שני מעשים מגונים, בהפרש של שנתיים, באותה מתלוננת בעת שנסעו באוטובוס בדרך של היצמדות אל גופה, נגיעה בירכה בסמוך למפשעה. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירות מין, היה מצוי בהליך שיקומי. הערכת המסוכנות הייתה גבוהה. נדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 4561/20 **גלעד אור נגד מדינת ישראל** (15.7.20): הנאשם, פיזיותרפיסט במקצועו, הורשע בביצוע עבירה של מעשה מגונה. בעת שהמתלוננת שכבה על מיטת טיפולים, הוא הכניס אצבעות לפיה, הרים את חצאיתה, חשף את ישבנה, הכניס את ידו מתחת לחולצתה, לחץ על איבר מינה נגע בחזה. נעדר עבר פלילי. נקבע מתחם שבין 8 - 18 חודשי מאסר בפועל. הוא נדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל.

ג. שיקולי ענישה:

המעשים המיניים שאותם ביצע הנאשם במתלוננת, כפי שתוארו לעיל ובממצאי הכרעת הדין, הם מעשים חמורים ומכוערים המחייבים להטיל עליו ענישה חמורה, המשיבה לו כגמולו, המרתיעה את היחיד, את הרבים ואשר תשתלב במגמת ההחמרה בענישה בכל הקשור לעבריינות מין.

פגיעה מינית בגופו של אדם מהווה חדירה כה קשה למתחם הפרטי שלו, פוגעת בו פיזית, משפילה אותו, מבזה אותו ומותירה צלקת בנפשו.

אין מדובר במעשה מגונה בודד, אלא שהנאשם ביצע במתלוננת מספר רב של מעשים מגונים, כמתואר בעובדות כתב האישום, אשר נפרשו על פני תקופה של כחצי שנה.

איני מקבל את טענת הנאשם במסמך הטיעון לעונש (במ/2), כי מדובר במעשים מגונים מן הרף "התחתון של החומרה", משום שטיב המעשים הוא נתון שאין לנתקו מסביבת ביצועם.

חומרה יתירה נודעת לפער החריף במאזן הכוחות בין הנאשם למתלוננת: כפי שפירטתי בהכרעת הדין, הייתה המתלוננת אזרחית נגרית, אשר הגיעה לישראל כמבקשת מקלט מפני האיומים שבמקום מולדתה (עמוד 3 פסקה 4 להכרעת הדין). הייתה זו מתלוננת שאינה מכירה את תנאי הארץ ותושביה, מבולבלת, מלאת חשש מה יהא בגורלה. והנה, פגש בה הנאשם, שהיה מנהל אגף בשירות בתי הסוהר, בעל מרות, אשר בכוחו לקבוע את גורלה, אשר נשלח בידי מדינת ישראל להשגיח כי לא יאונה לה רע, אך הוא איתר את פגיעותה, הבין כי לפניו טרף קל, כנוע ובנסיבות אלו, כאשר היא נתונה לחסדיו ביצע בה את זממו.

נסיבות אלו, שבמסגרתן ביצע הנאשם את מעשיו המגונים במתלוננת חסרת האונים, המצויה בתחתית סולם ההגנה החברתית, מלמדים כי זהו נאשם ששקע אל תוך תהום מוסרית, והם מחייבים להטיל עליו ענישה כואבת אשר תעביר

מסר חד וברור - לו ולעבריינים פוטנציאליים שכמותו - פן יסברו שחומות הכלא מגנות מפני יציאת מעשים שכאלו אל האור ומפני מתן הדין בגינם.

זוהי מתלוננת שלא יכולה הייתה להימלט מפניו של הנאשם או להתחמק ממנו, אלא שהיא הייתה נתונה לחסדיו ולסיפוק תאוותיו המיניות.

אכן, בעדותה ראיתי את המצוקה הרבה שבה הייתה נתונה אותה עת ולא בכדי רק לאחר שהנאשם עזב את האגף אזרה המתלוננת עוז לספר על שעולל לה.

על ענישה בנסיבות שכאלה, שבהן מנצל בעל השררה את מעמדו לביצוע מעשים מגונים באחרונות החלשות שבחברה להכות גלים ולהעביר מסר של הרתעה אל תוך כותלי הכלא.

הנאשם ניהל משפט, לא נטל אחריות על מעשיו. לפיכך, המתלוננת נאלצה לשחזר על דוכן העדים את האירועים וזהו משקל רב הרובץ לפתחו ביום פקודה.

אכן, בדרך כלל, בתיקים אלה, מקבל השיקול של הודאת הנאשם וקבלת האחריות, משקל נכבד לזכותו ושיקול זה אינו קיים במקרהו של נאשם זה.

אזכיר את לשונו של סעיף 355 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, הרלוונטי למקרה, המנחה את בית-המשפט לגזור עונש שלא יפחת "**מרב** העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו".

אין זהו נאשם בעל עבר פלילי נקי. כעולה ממסמך במ/1 לחובתו רישום פלילי קודם, שבגינו זכה לחסדי בית-המשפט בדרך של אי הרשעה בעבירה של תקיפת אסיר בתוך כותלי הכלא.

לא נמסרה הערכת מסוכנות, לא הוגש תסקיר ואין בפניי נאשם אשר עבר הליך שיקומי מוכח, המלמדים על הפחתת מסוכנות מינית.

גם במילותיו האחרונות הנאשם לא הביע חרטה על מעשיו.

בהחלט שקלתי את הטיעונים לקולה, כפי שמצאו ביטוי במסמך הטיעון לעונש שהגיש ב"כ הנאשם (במ/2), ובכלל זה את גילו המבוגר, את מצבו המשפחתי, את תקופת שירותו בשב"ס (כ - 30 שנה). ואולם אילו נדחים מפני חומרת מעשיו, מיהותו, מיהות המתלוננת ונסיבות ביצוע המעשים.

ד. מסקנה:

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל יחד עם ענישה נלווית ואילו הנאשם עתר להסתפק בענישה בדרך של עבודות שירות.

מכלול השיקולים דלעיל, בהחלט מוביל למסקנה, כי הכף נוטה לענישה הקרובה לזו אשר הוצעה בידי המאשימה.

ה. תוצאה:

לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר בפועל.

לשם כך, יתייצב הנאשם בתאריך 1.12.22 בשעה 09:00 בבית הסוהר "הדרים" כשהוא מצויד בתעודת זהות ובעותק מגזר דין.

ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון.

ב. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת מין.

ג. 5,000 ₪ קנס או 60 ימים מאסר תמורתו והקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.12.22 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ד. 35,000 ₪ פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מספר 1, אשר ישולמו בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.12.22 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"א תשרי תשפ"ג, 06 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.